

РЕШЕНИЕ

№ 6533

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2299** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 21, ал. 2 от Закона за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/.

Образувано е по жалба на И. А. Т., чрез адв. Е. П., срещу Решение от 23.02.2022г. на директора на Дирекция „Бюро по труда“ – С. – В. /ДБТ/, с което е прекратена регистрация рег. № 10073792/25.05.2021г. на жалбоподателя с мотиви: „отказал да приеме предложената му подходяща работа“.

Иска се от съда да отмени оспореното решение, като се твърди, че същото е незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Релевират се съображения за нарушаване правото на защита, както и липса на мотиви в административният акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – директор на Дирекция „Бюро по труда“-С.-В., чрез процесуален представител гл. юрк. А., ангажира становище за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

От доказателствата по делото се установява, а и не се спори, че И. А. Т. е регистриран

с № 10073792 на 25.05.2021г. в ДБТ – В. при Агенция по заетостта. Видно от заявление –декларация (л. 22 от делото) жалбоподателят е декларирал, че има завършена образователна степен „средно образование“ със специалност „стругар“ и професия „Металорежещи машини“. Декларирано е още, че жалбоподателят притежава шофьорска книжка с категории А, В, ВЕ, С, СЕ, М. От данните по делото се установява, че Т. е заявил предпочитана професия „шофьор“ (л. 21), въз основа на което е получил няколко насочващи писма (л. 14-18). Съгласно насочващо писмо от 11.11.2021г. на жалбоподателя е направено предложение за започване на работа като „шофьор-куриер“ код по НКПД 8322-2007 при „Е. – 2000“, на което Т. е отказал с мотив „не го устройват условията“. В същото е отбелязано, че жалбоподателят е заявил, че иска да повиши квалификацията си, придобивайки категория „Д“, след което ще се яви на ново интервю.

На 23.02.2022г. е изпратено ново насочващо писмо за започване на работа като „шофьор на автобус“ код по НКПД 8331-2002 при Столичен автотранспорт, което предложение също е отказано. В писмото е отбелязано, че Т. е отказал да подпише писмото, за което са се подписали като свидетели Р. Д., Д. Ел-Х. и В. К..

Същият ден, 23.02.2022г., е постановено процесното решение, с което е прекратена регистрацията № 10073792/25.05.2021г. на И. Т. на осн. чл. 20, ал. 4, т. 4 ЗНЗ с мотив – отказал да приеме предложена му подходяща работа.

За изясняване на обстоятелствата по делото са разпитани като свидетели Р. Д. и Д. Ел-Х.. Според св. Д., служител в ДБТ – В. на длъжност гл. експерт, Т. е декларирал, че е безработен, търси работа и има готовност в срок от 14 работни дни да започне такава подходяща. Според свидетеля при консултантски разговор Т. казал, че е работил в чужбина като шофьор и той собствено ръчно написал такава предпочитана професия. Свидетелят твърди, че Т. е имал изискуемата от закона категория за заемане на предложената му позиция. Свидетелят още сочи, че Т. нееднократно е декларирал, че се е записал в Бюрото по труда единствено, за да получава обезщетение, но не и реално да си търси работа.

Аналогични са и показанията на Д. Ел-Х. – гл. специалист при ДБТ В.. Според св. Ел-Х. жалбоподателят категорично е отказал да подпише последното насочващо писмо и по същество не е търсил работа.

По делото са приобщени и обясненията на директор на Дирекция „Бюро по труда“ С.-В. - Л. Ц. Т., дадени в о.с.з. от 04.10.2022г., чрез които се изяснява механизма на работа в ДБТ, търсенето и предлагане на работа на регистрираните лица и т.н.

При така изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане предвид, че е подадена в срок по чл. 149, ал. 1 АПК и от лице, адресат на заповедта.

Разгледана по същество жалбата е основателна, но по съображения, различни от изложените в жалбата.

Прекратяването на регистрацията на И. Т. е осъществено с писмен акт на ръководителя на съответното поделение на Агенцията по заетостта съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗНЗ и чл. 16, ал. 1 ППЗНЗ. В този смисъл решението е издадено от компетентен административен орган и в законоустановената писмена форма. Актът е мотивиран и съдържа установените факти и обстоятелства, посочване на правната норма, под чийто състав са подведени, както и конкретно разпоредения правен резултат.

При издаване на решението не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на засегнатото лице. Производството по прекратяване на регистрация в ДБТ е уредено с разпоредбите на чл. 20 и сл. ЗНЗ и чл. 16 и сл. ППЗНЗ, като специалните в случая изисквания са съобразени в хода на развилата се процедура. В тази връзка съдът кредитира събраните по делото гласни доказателства, вкл. обясненията на административния орган и намира, че не е налице претендираното нарушение на чл. 34 във вр. с чл. 26 АПК.

Съдът намира обаче, че оспореното решение е постановено при неизяснена фактическа обстановка, в нарушение на чл. 35 АПК, без да са установени всички факти и обстоятелства от значение за случая, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 4, т. 4 ЗНЗ регистрацията на безработните лица се прекратява и в случаите, когато откажат да приемат предложената им подходяща работа и/или включване в програми и мерки за заетост и обучение за възрастни по този закон, както и в програми и проекти, финансирани със средства от европейски и други международни фондове. Видно от представения план за действие, както и от регистрационната карта, жалбоподателят е бил предварително информиран за последиците при неспазване на плана, включително и за прекратяване на регистрация, като това е декларирано от него с подписване на заявлението за кандидатстване. В случаите, когато лицето откаже да приеме предложената му подходяща работа, органът по чл. 21, ал. 1 ЗНЗ е задължен от закона да действа в условията на обвързана администрация/компетентност. Поради което при установяването на фактическия състав на разпоредбата на чл. 20, ал. 4, т. 4 ЗНЗ, директорът на съответното поделение на Агенцията по заетостта е длъжен да дерегистрира лицето, без да е необходимо да предприема други действия, включително уведомяване по чл. 26 АПК, тъй като лицето вече е известно за това, че ако не приеме предложената работа без уважителни причини, то ще загуби правата си за срок от 6 месеца.

В случая е предложена работа като „шофьор на автобус“ код по НКПД 8331-2002 при Столичен автотранспорт, като отказът на Т. да приеме предложението е мотивирал административният орган да постанови оспореното решение.

Съгласно чл. 150а, ал. 1 (Изм. – ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018 г.) от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Съгласно чл. 150а, ал. 2 ЗДвП за определяне правоспособността на водачите моторните превозни средства се делят на следните категории, различни от тези по чл. 149, обозначени с латински букви, като в т. 12-15 от с.ч. са описани необходимите категории за управление на моторни превозни средства, проектирани и конструирани за превоз пътници.

Конкретно за предложената позиция като „шофьор на автобус“ код по НКПД 8331-2002 се изисква категория „D“ по чл. 150а, ал. 2, т. 14 ЗДвП.

Видно от декларираните от Т. данни, същият притежава шофьорска книжка с

категории А, В, ВЕ, С, СЕ, М, т.е. липсва изискуемата от закона категория „D“ по чл. 150а, ал. 2, т. 14 ЗДвП. По административната преписка, както и по делото не са събрани доказателства, от които да се установява, че И. Т. е придобил изискуемата категория правоспособност за изпълнение на предложената му позиция „шофьор на автобус“. Действително същият притежава категории С и СЕ, които съгласно чл. 150а, ал. 2, т. 10 и т. 11 ЗДвП дават възможност на притежателя им да управлява МПС за превоз на до 8 пътници плюс водача. Тези категории обаче дават възможност за упражняване на професия по НКПД с код 8322 (2006; 2007), но не и предложената.

В тази връзка съдът намира за уместно да отбележи, че предложената позиция с насочващо писмо от 11.11.2021г. за работа като „шофьор-куриер“ код по НКПД 8322-2007 при „Е. – 2000“, е била подходяща, но административният акт е издаден не защото Т. е отказал същата. Обратното, с Решение от 23.02.2022г. на директор на Дирекция „Бюро по труда“ С.-В. е прекратена регистрация рег. № 10073792/25.05.2021г. на жалбоподателя, т.к. същият е отказал позиция като „шофьор на автобус“ код по НКПД 8331-2002, която обаче не се явява подходяща за него.

Ето защо съдът намира, че Решение от 23.02.2022г. на директора на ДБТ-С.- В. е постановено при неизяснена фактическа обстановка, в нарушение на изискванията на чл. 35 АПК, вследствие на което е нарушен и материалният закон, поради което следва да бъде отменено.

При този изход на спора основателна е претенцията за присъждане на направените разноски по делото от жалбоподателя. Направено е възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, поради което определя адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2009г. и ДТ в размер на 10 лева.

Така мотивиран, Административен съд-София-град, II-ро отделение, 27-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. Т. Решение от 23.02.2022г. на директора на Дирекция „Бюро по труда“-С.-В..

ОСЪЖДА Агенция по заетостта да заплати на И. А. Т. ЕГН [ЕГН] сумата от 510 (пет стотин и десет) лева, представляващи разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: